

L'edat imminent

Direcció: Clara Serrano Llorens, Gerard Simó Gimeno **Guió:** Ariadna Ulldemolins Abad, Clara Serrano Llorens, Laura Corominas Espelt **País:** Espanya **Durada:** 74 min **Any:** 2024
Gènere: Drama **Interpretació:** Miquel Mas Martínez, Antonia Fernández Mir, Nunu Sales, Tessa Dela Merced... **Música:** Laura Casaponsa **Fotografia:** Pau Vall Capdet
Distribuïdora: Ringo Media **Estrena a Espanya:** 13/12/2024
Apta per a tots els públics
Versió original en català

SINOPSI

La vida d'en Bruno, un noi de divuit anys, es veu cada vegada més limitada per la creixent dependència de la seva àvia Nati. El jove fa malabars entre cuidar la seva àvia, treballar i passar temps amb els seus amics. Quan rep la trucada d'una residència que ofereix una plaça pública per a la seva àvia, en Bruno intentarà mantenir l'equilibri per no perdre l'única família que ha conegut. Una pel·lícula sobre les relacions intergeneracionals, la família i la joventut. (gencat.cat)

CRÍTICA

'La Parra' i 'L'edat imminent', xoc generacional al Festival de Gijón 2024

Les pel·lícules La Parra, d'Alberto Gracia i L'edat imminent, del Col·lectiu Vigília representen a la perfecció la visió generacional de la realitat

[...]

Totes dues pel·lícules **semblen ser expressions d'una generació arrasada pels canvis radicals que ens ha ofert el segle XXI** i que ens han deixat habitant un món que no és res més que un reflex fantasmagòric de la realitat. Amb raó **La Parra** va competir al Festival de Rotterdam i va obtenir el premi de la secció Alquímies a la passada Seminci.

El revers de la moneda el constitueix, **L'edat imminent**, una proposta del **Col·lectiu Vigília**. Com va passar fa un parell d'anys amb *Un sol radiant*, el projecte neix el darrer any estudiantil d'uns joves de la Universitat Pompeu Fabra, i es forja i es conclou de forma col·lectiva, en aquest cas, per sis integrants.

Si *Un sol radiant* era una ciència-ficció bucòlica, aquesta és rabiosament urbana, ambientada en un Nou Barris barceloní retratat amb el nervi de l'escola belga dels Dardenne. Hi habita **Bruno (Miquel Mas Martínez)** que, als 18 anys, comparteix llar amb **la seva àvia gairebé invàlida Natividad (Antonia Fernández Mir)**, de 86. Dit sigui de passada, resulta si més no curiós la quantitat de projectes espanyols que han coincidit en el temps per tractar la qüestió de la senectut i les seves conseqüències en les joves generacions.

Bé sigui per la centralitat de la **política de les cures**, bé sigui per la consciència que vivim en una societat cada vegada més envellida, aquest ha estat **l'any dels iaies espanyols a la gran pantalla**. Encara que això dona per a una reflexió més gran, és clar.

Tornant al Bruno i a la Natividad, tots dos ho passen materialment regular tirant a malament, **víctims d'una precarietat feridora**, a la qual se suma la violència emocional de decidir si segueixen junts o ingressen l'àvia en una residència. I, tanmateix, cap dels dos no perd mai l'esperança. És com si sempre creguessin que un d'aquells raigs d'aquell sol radiant dels seus anteriors companys de promoció anés a escalfar i alegrar la vida.

Tot i certes imperfeccions del guió i la direcció, pròpies de la joventut dels protagonistes, és formalment impecable i demostra fins a quin punt **el relleu generacional en el cinema espanyol està assegurat**.

Rubén Romero Santos – 20minutos.es/cinemanía